

УИЛЯМ ГИБСЪН ХОТЕЛ „НЮ РОУЗ“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1992

chitanka.info

Седем ноци под наем в този ковчег, Санди. Хотел „Ню Роуз“. Как те искам сега. Понякога те удрям. Повтарям го толкова бавно, със сладост и злоба, че почти го усещам. Понякога изваждам твоя малък автоматичен пистолет от чантата и прокарвам пръст по евтината, гладка, хромирана повърхност. Китайски, калибър 22, с дуло не по-голямо от разширените зеници на твоите изчезнали очи.

Фокс е мъртъв сега, Санди.

Фокс ми каза да те забравя.

Спомням си Фокс, подпрян на облицования с кожа бар, в тъмния салон на някакъв сингапурски хотел — „Бенколен стрийт“, ръцете му, описващи различни сфери на влияние, вътрешни съперничества, възходящата линия на нечия кариера, слабото място, което е открил в бронята на някой мислещ танк... Фокс беше оперативен работник във войната на мозъчни кутии, посредник при размени между корпорациите. Той беше войник в тайните схватки на *зайбатсу* — многонационалните корпорации, контролиращи всички икономики.

Виждам Фокс да говори бързо, ухилен подминавайки моите авантюри в междукорпорационния шпионаж с поклащане на глава. Острието, казва той, трябва да търсим Острието. Кара те да чуеш голямото О. За Фокс Острието беше *граал*, най-съществената част на всеобхватния човешки талант, нещо непреносимо, затворено в черепните кутии на най-ярките научни дарования на планетата.

Не можеш да създадеш Острие на хартия, казваше Фокс, не можеш да го напъхаш в дискета.

Големите пари бяха в междукорпорационното дезертъорство.

Фокс беше елегантен, тъмният му френски костюм бе пълен контраст с немирно щръкналия момчешки кичур.

Предполагам, че тръгнах с него, защото каза, че е по следите на Острието.

И някъде там, по пътя ни към Острието, аз срещнах теб, Санди.

Хотел „Ню Роуз“ е лабиринт от ковчези в дрипавите покрайнини на Нарита Интернешънъл. Плексигласови капсули, високи метър и дълги три, натъпкани като излишни зъби на Годзила в бетонния масив край главния път за летището. Всяка капсула с телевизор, кацнал на тавана. Прекарвам цели дни в зяпане на японски телевизионни игри и стари филми. Понякога държа пистолета ти в ръка.

Понякога лежа със затворени очи, заслушан в грохота на реактивните двигатели, впрегнати в спиращ режим над Нарита.

Бях в един бар в Йокохама, когато те срещнах за първи път. Евразийка, наполовина *гайджин*, дългокрака и неотразима в умопомрачителния тоалет на нашумял японски моделиер. Тъмни европейски очи, азиатски скули. Спомням си как изсипваш чантата си на леглото, по-късно, в стаята на някакъв хотел, как заравяш ръка в разноцветните предмети. Смачкана пачка нови йени, овехтяло телефонно тефтерче, пристегнато с ластик, банков чип „Мутцибуши“, японски паспорт със златна хризантема на корицата и твоя китайски 22-калибров.

Историята на твоя живот. Баща ти е бил чиновник в Токио, сега — в немилост, низвергнат, изхвърлен на улицата от Хосака, най-големия *зайбатсу*. През тази нощ майка ти беше холандка и аз лежах, заслушан в разкази за летните вечери на Амстердам и гълъбите на площад „Дам“, разстлани като мек кафяв килим.

Никога не попитах с какво баща ти е предизвикал своята немилост. Гледах те как се обличаш, как се полюшва твоята дълга черна коса, как прорязва въздуха.

Сега Хосака преследва мен.

Ковчезите на хотел „Ню Роуз“ са окачени на скеле от ярки емайлирани тръби. Боята се стеле като сняг, докато изкачвам металните стълби, пада с всяка моя крачка, докато вървя по тесния проход. Лявата ми ръка се плъзга по люковете на ковчезите, покрити с предупредителни надписи за глоби при загубване на ключа.

Поглеждам нагоре към излитащите от Нарита реактивни самолети.

Фокс пръв оцени възможността да те използваме, но никога не можа да оцени твоите пълни възможности. Той обаче не бе прекарал цяла една нощ с теб на брега на Камакура, заслушан в кошмара ти, никога не бе слушал под звездите от твоите детински устни историята на едно напълно измислено детство, истинско, както ти се кълнеше, до последната дума.

За мене това беше без значение, докато прегръщах покритите ти с хладен пясък бедра.

Тогава ти стана и се затича към брега. Втурнах се след теб, за да те намеря сред вълните на прибой, трепереща, загледана някъде в

далечината. Потръпваща. Изгубена. Търсеца нови спомени от своето измислено минало.

Санди, ти ме заряза тук.

Остави ми всичките си вещи.

Този пистолет. Сенките ти, всички цветове и оттенъци, затворени в пластични капсули. Твоят микрокомпютър „Крей“, подарък от Фокс, с касовите ти сметки от различни магазини. Понякога го пускам, проследявайки полета на цифрите през малкия сребрист екран.

Фризьр. Ферментатор. Инкубатор. Система за електрофореза с интегрирана арагозна клетка и трансилюминатор. Контейнер за тъкани. Прецизен течен хроматограф. Поточен цитометър. Спектрофотометър. Четири пакета блестящи боросиликатови флакони. Микроцентрофуга. ДНК-синтезатор с вграден компютър. Плюс софтуер. Скъпичко, но тогава зад нас стоеше Хосака. По-късно ти ги накара да платят още, но вече си беше отишла.

Хироши написа този списък за теб. В леглото, вероятно. Хироши Йомиури.

От биологическите лаборатории на Маас. Хосака го искаше.

Беше страхотен. Острие и отгоре. Фокс следеше генните инженери, както футболен запалняк любимците си. Така беше хлътнал по Хироши, че почти го усещаше на езика си.

Изпрати ме три пъти до Франкфурт, преди да се появи сам, просто за да хвърли един поглед на Хироши. Не да направи опит за контакт, нито дори да му намигне или кимне. Просто да го погледа.

Хироши даваше всички признаци на уредил живота си човек. Женен за германско момиче с консервативни възгледи и хромирани ботуши за езда с цвят на излъскан кестен. Прясно ремонтирана къщичка в хубав квартал в покрайнините на града. Отказал се бе от фехтовката в замяна на тренировки по кендо.

И навсякъде групите за охрана на Маас, гъвкави и неуморими, в постоянно наблюдение, лепкаво като сироп. Върнах се и казах на Фокс, че никога не ще успеем да го докоснем.

Ти го докосна вместо нас, Санди.

Ти го докосна точно както трябва.

Свързките ни с Хосака бяха като специализирани клетки, охраняващи майчиния организъм. Ние бяхме мутагени, Фокс и аз,

подозрителни агенти, плувачи из мътните води на междукорпорационното море.

След като те настанихме във Виена, ние им предложихме Хироши. Те дори не мигнаха. Мъртва тишина в хотелската стая в Лос Анджелис. Казаха, че ще го обмислят.

Фокс произнесе името на най-големия конкурент на Хосака в генната игра, оставяйки го да се изтъркули открито, нарушавайки правилото да не се споменават имена.

Ще трябва да го обмислим, отговориха те.

Фокс им даде три дни.

Една седмица преди Виена те заведох в Барселона. Спомням си те — с коса, прибрана в зелена барета, с високите ти монголски скули, отразени във витрините на магазините за антики. Вървахме безцелно надолу по „Рамблес“ към Финикийското пристанище, покрай покрития със стъкло „Меркадо“, претъпкан с африкански портокали.

Старият „Риц“, горещината в стаята, изпълнената с европейски шик атмосфера, плътна като дебела завивка. Можех да вляза в съня ти. Ти винаги беше готова. Да гледам устните ти, застинали в мекото кръгло „О“ на изненадата, лицето ти, готово да потъне в дебелия бяла възглавница — част от архаичния стил на „Риц“. Вътре в теб аз си представях неона, тълпите под него. Станция „Шинджуку“, обляна нощем в електрически светлини. Твоята бавна походка, ритъм на нова ера, мечтана и недостижима.

* * *

Когато пристигнахме във Виена, аз те настаних в любимия хотел на жената на Хироши. Тих, солиден, с вестибюл като полирана шахматна дъска, обковани в мед асансьори, ухаещи на лимонов крем и пурети. Не беше трудно да си я представим там — с хромираните си ботуши върху гладкия полиран под, но знаехме, че този път няма да дойде.

Тя беше заминала на пътуване по Рейн, а Хироши трябваше да участва в конференцията във Виена. Хората на Маас пъплеха из хотела, но ти се беше скрила.

Хироши пристигна след час, сам.

Представи си извънземни, каза веднъж Фокс, които идват, за да се срещнат с доминиращата форма на разум на нашата планета. Оглеждат се и след това избират. Какво мислиш, че ще изберат? Аз вероятно бях вдигнал рамене.

Зайбатсу, каза Фокс, многонационалните. Кръвта на *зайбатсу* е информацията, не хората. Структурата е независима от съставлящите я отделни личности. Корпорацията като форма на живот.

Само не пак лекцията за Остриетата, казах аз.

Маас не е като другите, каза той, без да обръща внимание на думите ми.

Маас е малък, бърз, безкомпромисен. Атавизъм. Маас е Острие.

Спомням си Фокс да говори за природата на Острието пред Хироши. Радиоактивни ядра, моноклонални антитела, нещо с протеиновите връзки, нуклеотиди... Горещи, наричаше ги Фокс, горещи протеини. Свръхскоростни връзки. Казваше, че Хироши е чудак, от ония, дето разбиват догми, преобръщат цели полета от науката, предизвикват преразглеждане на масивни области от познанието. Основни патенти, казваше той с глас, пресипнал от тънкия, изкустителен дъх на освободените от данък милиони, които пронизваха тези думи.

Хосака искаше Хироши, но се страхуваше от радикализма на неговото Острие. Искаше той да работи в изолация.

Отидох в Маракеш, в стария град Медина. Намерих една лаборатория за хероин, която сега се занимаваше с екстракция на феромони. Купих я с парите на Хосака.

Разходих се из пазара при Джема-Ел-Фна с плувналия в пот португалски бизнесмен, говорехме за флуоресцентно осветление и инсталирането на вентилирани клетки за опитни животни. Отвъд градските стени — високите Атласи. Джема-Ел-Фна гъмжеше от фокусници, танцьори, гадатели, малки момчета, въртящи грънчарски колела с крака, сакати просяци с дървени панички под подвижните холограми, рекламиращи френски софтуер.

Вървахме покрай бали със суров памук и пластмасови контейнери с китайски микрочипове. Намекнах, че моята компания планира производството на синтетични бета-ендорфини^[1]. Опитвай се винаги да им дадеш нещо, което разбират.

Санди, понякога си те спомням в Хараюки. Затварям си очите в този ковчег и те виждам там — сред блясъка, кристалния лабиринт на бутиците и мириса на нови дрехи. Виждам скулите ти да преминават покрай редиците хромирани френски кожи. Понякога аз те държа за ръката.

Мислехме, че ние сме те намерили, Санди, но в действителност ти ни бе открила. Сега вече зная, че си ни търсила, нас или такива като нас. Фокс беше толкова щастлив от нашето откритие — такъв красив, нов прибор, остър като скалпел. Точно това, което можеше да ни помогне да отрежем едно Острие-инат като Хироши от ревнивото тяло на Биолобораториите Маас.

Трябва да си загубила доста време в търсене на изход през всички тези нощи долу в Шинджуку. Нощи, които ти внимателно бе извадила от разбърканата колода на твоето минало.

Моето собствено минало бе отдавна загубено, изчезнало без следа. Разбрах среднощния навик на Фокс да се рови сред документите си в портфейла. Разхвърляше ги като парчета от мозайка, преподреждаше ги в очакване да се получи някаква картина. Зная какво е търсил. Ти правеше същото с твоите детства.

Тази нощ, в хотел „Ню Роуз“, аз си избрах от твоята колода.

Избрах си оригиналната версия, прочутия разказ от хотелската стая в Йокохама, който ти ми изрецитира първата нощ в леглото. За отритнатия баща, чиновник на Хосака. Хосака. Колко свършено. И майката холандка, летните нощи в Амстердам, мекият килим от гълъби на площад „Дам“.

Измъкнах се от непоносимата жегата на Маракеш в кондиционирания въздух на „Хилтън“. Мократа риза бе залепнала за гърба ми, докато четях изпратените чрез Фокс съобщения. Всичко вървеше по предварителния план, Хироши бе готов да напусне жена си. Не беше трудно да се свържеш с нас, дори през плътната преграда на охраната — беше запознала Хироши с идеалното място за кафе и кипферл. Любимият ти келнер, белокоп, вежлив, леко накуцващ, работещ за нас. Просто оставяше съобщенията под салфетката.

През целия ден наблюдавах един малък хеликоптер да кръжи над тази моя страна, земята на моето изгнание, хотел „Ню Роуз“. Взирах се от люка в търпеливата му сянка, пресичаща мръсния бетон. Близо. Много близо.

От Маракеш отлетях за Берлин. Срегнах се в един бар с Уелшман и започнахме да подготвяме изчезването на Хироши. Организацията беше сложна като пиринчените механизми и плъзгащите се огледала на Викторианска сценична магия, но търсеният ефект бе значително по-скромен. Хироши щеше да прекрачи зад един „Мерцедес“ с водороден двигател и да изчезне. Дузината агенти на Маас, които го следяха постоянно, щяха да се разпръснат около фургона като мравки, апаратът за сигурност щеше да се втвърди около изходната точка като епоксид.

Биваше си ги за тази работа в Берлин. Дори успях да уредя една бърза нощ с теб. Пазех го в тайна от Фокс, можеше да не го одобри. Сега вече съм забравил името на градчето. Знаех го за около час на аутобана под сивото рейнско небе и го забравих в твоите ръце.

Дъждът започна някъде към сутринта. Стаята ни имаше единичен прозорец, висок и тесен, аз стоях пред него и гледах как дъждът пронизва реката със сребърни игли, заслушан в твоето дишане. Реката течеше под ниски каменни арки. Улицата беше празна. Европа бе един мъртъв музей.

Вече ти бях запазил билет до Маракеш, от летище „Орли“, под най-новото ти име. Когато аз щях да дръпна финалния акорд със скриването на Хироши, ти вече щеше да си поела по този път.

Ти бе оставила чантата си на тъмното старо бюро. Прегледах нещата ти, докато спеше, като извадих всичко, което би могло да е в разрез с твоята нова идентичност, купена от мен в Берлин. Извадих китайския 22 калибър, твоя микрокомпютър и банковия чип. От моята чанта измъкнах нов холандски паспорт и швейцарски банков чип на същото име и ги пхнах в твоята. Ръката ми докосна нещо плоско. Извадих го и го задържах — дискета. Без надпис.

Оставих я да лежи на дланта ми, цялата тази смърт. Латентна, кодирана, очакваща.

Изправих се и се загледах в теб, в гърдите ти, повдигащи се равномерно в съня. Видях устните ти, леко отворени, малка раничка в сгъвката на долната.

Поставих дискетата обратно в твоята чанта. Когато легнах отново, ти се претърколи до мен, пробуждаща се, в дъха ти — електрическата нощ на нова Азия, бъдещето, надигащо се в тебе като

ярка вълна, която измива от мен всичко друго освен настоящия миг. Това беше твоята магия — ти живееше извън историята, винаги сега.

Знаеше как да ме заведеш там.

И ме заведе за последен път.

Докато се бръснеш, чух как прехвърляш вещите си в моята чанта. Сега вече съм холандка, каза ти, и трябва да приличам на такава.

Доктор Хироши изчезна във Виена, на една тиха пряка на „Зингерщрасе“, през два квартала от любимия хотел на неговата жена. През един ясен октомврийски следобед, в присъствието на дузина експерти-очевидци, доктор Йомиури просто изчезна.

Той мина през едно огледало, разположено някъде извън сцената. Добре смазаният викториански механизъм действаше безотказно.

В една хотелска стая в Женева очаквах съобщението на Уелшман. Всичко бе минало по план — Хироши бе изчезнал в моята заешка дупка и пътуваше за Маракеш. Сипах си едно питие и си представих твоите крака.

Един ден по-късно се срещнахме с Фокс в Нарита, в *сушибара* на японските аеролинии. Тъкмо бе пристигнал със самолета на „Еър Марок“, изтощен и триумфиращ. Хлътнал е до уши, каза той за Хироши. По нея, говореше за теб.

Аз се усмихнах. Беше ми обещала да се срещнем в Шинджуку след месец.

Твоят евтин малък пистолет в хотел „Ню Роуз“. Хромът е започнал да се бели. Груб, недодялан дизайн, покрит с китайски надписи. Червени пластмасови дръжки, оформени като дракони. Сякаш детска играчка.

Фокс си поръча *суши* в терминала на „ЯАЛ“, въодушевен от нашия успех. За мене парите, спечелени от Хосака, нямаха значение. Не че се съмнявах в това дали вече сме богати. Но тази последна нощ с теб бе оставила в мен убеждението, че между нас всичко е естествено, в контекста на една нова подредба, като функция на това кои и какви сме ние.

Бедният Фокс. Със своята бяла оксфордска риза, поизгладена от всякога, с парижкия си костюм — тъмен и скъп. Седеше там в „ЯАЛ“ и кълцаше *суши* в малката правоъгълна чиния, с не повече от седмица живот пред себе си.

Сега е тъмно и редицата от ковчези на „Ню Роуз“ са облени в ярката светлина на прожекторите, монтирани на високи стълбове. Тук нищо не отговаря на предназначението си. Всичко е остаряло, рециклирано многократно, даже ковчезите. Преди четиридесет години тези плексигласови капсули са били натрупани в Токио и Йокохама, модно удобство за пътуващите бизнесмени. Може би твоят баща е спал в някоя от тях.

Тази нощ бризът довява аромата на варени зеленчуци от количките отвъд пътя. Разстилам възкиселата *крил* паста върху оризовата бисквита. Чувам ясно самолетите.

През онези последни дни в Токио Фокс и аз наехме два съседни апартамента на петдесет и третия етаж на „Хиаг“. Никакъв контакт с Хосака. Платиха ни, след това ни изтриха от официалната памет на корпорацията.

Но Фокс не се отказваше толкова лесно. Хироши беше негово отроче, неговия любим проект. Изпитваше бащинска загриженост и интерес към него. Обичаше го заради неговото Острие. Затова Фокс ме накара да поддържам връзка с португалския бизнесмен в Медина, който бе съгласен да хвърля по едно око върху лабораторията на Хироши заради нас.

Обаждаше ни се от улични телефони из Джема-Ел-Фна, сред трескава глъчка и ориенталско свирукане. Някой е докарал охрана в Маракеш, ни каза той. Фокс кимна. Хосака.

След по-малко от дузина обаждания усетих промяна във Фокс, напрежение, отсъстващ поглед. Намирах го до прозореца, загледан от височината на петдесет и третия етаж в имперската градина, изгубен в нещо, което не искаше да сподели.

Поискай от него по-точно описание, каза той, след едно обаждане. Смяташе, че човекът, който нашата свръзка е видял, можеше да е Мьонер — най-добрият специалист на Хосака по генно инженерство.

Това е Мьонер, каза той, след следващото обаждане. Още един разговор и той разпозна Чедан, шефа на групата по протеини при Хосака. Нито един от двамата не бе напускал района на корпорацията през последните две години.

Вече бе очевидно, че водещите изследователи на Хосака се събират безшумно в Медина, черните официални „Лиърс“ се стрелкаха

от летище „Маракеш“ на своите фибропластични крила. Фокс клатеше глава. Той беше професионалист и във внезапното събиране на всички основни Остриета на Хосака в Медина виждаше само едно — драстичен провал в бизнеса на *зайбатсу*.

Боже, мърмореше той, наливайки си „Блек Лейбъл“, цялата им биосекция е там сега. Една бомба. Той поклати глава. Една бомба, в необходимия момент, на необходимото място...

Напомних му за детайлната разработка на подобни операции, която групите за сигурност вероятно бяха извършили. Хората на Хосака имаха връзки навсякъде и подобна масивна инфилтрация на агенти в Маракеш вероятно се ползваше с подкрепата на мароканското правителство.

Откажи се, казах аз. Свършено е. Ти им продаде Хироши. Сега го забрави.

Зная какво е това, каза той. Зная. Виждал съм го веднъж преди.

Той каза, че има определен фактор на случайност в лабораторната работа. Острието на Острието, така го нарече. Когато някой изследовател извърши пробив, другите понякога не са в състояние да дублират неговите резултати. Беше доста вероятно такъв да е и случаят с Хироши, чиято работа влизаше в противоречие с концептуалната структура на областта, в която работеше. Решението най-често биваше прехвърляне на момчето-чудо от лаборатория в лаборатория за ритуално „ръкополагане“. Няколко безсмислени нагласявания на апаратурата и процесът протичаше. Смахната работа, каза той, никой не разбира защо става така, но става. После се засмя.

Но те поемат голям риск, каза той. Копелетата твърдяха, че искат да изолират Хироши, да го държат встрани от главната насока на изследванията. Дрън-дрън. Залагам си задника, че се развихря някаква борба за надмощие сред научния отдел на Хосака. Някой отгоре си прехвърля протежетата, за да си потъркат гърбовете о Хироши за кадем. Когато Хироши възпламени бомбата в генното инженерство, цялата тази тълпа ще е готова.

Фокс допи уискито си и вдигна рамене.

Лягай си, каза той. Ти си прав, това вече не е наша грижа.

Наистина си легнах, но ме събуди телефонът. Отново Маракеш, шумът на сателитната връзка, изплашеното португалско бърборене.

Хосака не бе замразил нашия кредит, а направо го бе изпарил. Чисто злато. В един миг ние бяхме милионери с най-твърдата валута на света, в следващия — последни бедняци. Събудих Фокс.

Санди, каза той. Тя ни е продала. Хората на Маас са я презавербували във Виена. Мили ми, Боже!

Гледах го как разпаря капака на разнебитения си куфар с швейцарския сгъваем нож. Отвътре грейнаха три златни кюлчета, запечатани с контактен цимент. Тънки пластини, всяка една проверена и щампована в хазната на някаква изчезнала африканска държава.

Трябваше да предвидя това, каза той с помръкнал глас.

Не, казах аз. Мисля, че произнесох твоето име.

Забрави я, каза той. Хосака ни иска мъртви. Те ще предположат, че сме ги изиграли. Свържи се по телефона и провери кредита ни.

Нашият кредит беше изчезнал. Отрекоха някой от нас да е имал някога банкова сметка.

Сцепиха ни задниците, каза Фокс.

Побягнахме. През сервизната врата, навън, в гъмжилото по улиците на Токио, към станция „Шинджуку“. Тогава за първи път започнах да осъзнавам мащабите на разгърнатото от Хосака преследване.

Всички врати бяха затворени. Виждах как се спускат стоманени щори в очите на хора, които ни познаваха от години. Измъквахме се, преди да успеят да посегнат към телефона. Повърхностното напрежение на подземния свят се бе утроило и навсякъде се сблъскахме с плътна мембрана, която ни отхвърляше назад. Никакъв шанс да потънем, да се скрием от погледа.

Хосака ни остави да потичаме през по-голямата част от първия ден. След това изпрати някой да прекърши гръбнака на Фокс.

Не видях какво стана, но го видях да пада. Бяхме в универсалния магазин *Гиндза*, един час преди затваряне, когато го видях да описва дъга от лъскавия мецанин надолу, към сергиите със стоки от Нова Азия.

По някакъв начин ме бяха пропуснали и аз продължих да бягам. Фокс беше взел златото в себе си, но в джоба си имах стотина нови йени. Бягах. През целия път до хотел „Ню Роуз“.

Време е вече.

Ела с мен, Санди. Чуй бръмченето на неоновите лампи по шосето за Нарита Интернешънъл. Няколко нощни пеперуди описват ярки кръгове около прожекторите над „Ню Роуз“.

Най-смешното, Санди, е колко нереална ми се струваш понякога. Веднъж Фокс каза, че си ектоплазма, дух, призван от крайностите на икономиката. Духът на идващия век.

Сега държа пистолета ти в ръка, пъхната в джоба, и чувствам ръката си безкрайно далече. Откачена.

Спомням си моя португалски приятел, търговеца — забравил английския, мъчещ се да говори едновременно на четири езика, които не разбирам. Помислих, че Медина гори.

Не Медина. Горяха мозъците на най-добрите изследователи на Хосака. Чума, шепнеше той, моят бизнесмен, чума и треска, и смърт.

Умникът Фокс успя, докато бягахме, да свърже нещата. Нямаше нужда дори да споменавам за дискетата, която намерих в твоята чанта в Германия.

Някой е препрограмирал ДНК-синтезатора, каза той, така, че да изгради необходимата макромолекула само за една нощ. Със своя вграден компютър и невзрачен на пръв поглед софтуер. Скъпичко, Санди. Но не колкото ти излезе на Хосака.

Надявам се, че си получила добра цена от Маас.

Дискетата в ръката ми. Дъжд над реката. Знаех го, но не исках да го призная. Аз поставих кода за менингиалния вирус^[2] обратно в твоята чанта и легнах до теб.

За да може Мьонер да умре, заедно с другите изследователи на Хосака. Чедан се отърва с трайно мозъчно увреждане.

Хироши не се е опасявал от заразяване. Сигурно е бил имунизиран срещу вируса, който синтезаторът е сътворил през тази нощ по спецификацията на Биолоборатории Маас.

Маас. Малък, бърз, безкомпромисен. Острие.

Шосето към летището е дълго и право като стрела. Придържай се към сенките.

Крещях на португалския глас. Карах го да ми каже какво е станало с момичето, жената на Хироши. Изчезнала, каза той. Добре смазаният ход на Викторианския механизъм.

И така Фокс трябваше да падне със своите три трогателни златни кюлчета и да си счупи гръбнака. Върху пода на универсалния магазин

Гиндза, пред ужасените погледи на продавачите.

Просто не мога да те мразя, скъпа.

Хеликоптерът на Хосака се връща, без светлини, инфрачервените индикатори на лов за топлината на моето тяло. Приглушеният вой на перките, докато завива обратно към хотел „Ню Роуз“. Бърза сянка над нощните светлини на Нарита.

Всичко е наред, скъпа. Само, моля те, ела. Поддръж ръката ми...

[1] Синтезирани в човешкия организъм хормони с мощен обезболяващ ефект. — Б.пр. ↑

[2] Смъртоносен вирус — атакува обвивката на мозъка ↑

Издание: Списание „Фантастични истории“, бр.3/1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.